

CASSANDRA CLARE

INSTRUMENTE MORTALE

CARTEA A PATRA

Drăgul Ingerilor Căzuți

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

GRUPUL EDITORIAL CORINT

STĂPÂNUL

— O CAFEA, TE ROG.

Chelnerița își ridică sprâncenele trasate cu dermatograf.

— Nu vrei nimic de mâncare? Întrebă ea.

Tonul fusese grav, atitudinea trăda dezamăgire.

Simon Lewis n-o putea învinui; sperase probabil la un bacșiș mai bun decât cel pe care avea să-l primească pentru o singură ceașcă de cafea. Dar nu era nici vina lui că vampirii nu mâncau. Uneori, în restaurante, mai comanda totuși mâncare, doar ca să păstreze aparențele de normalitate, dar într-o seară târzie de marți, când Veselka era aproape lipsită de clienți, nu i se păruse că ar merita efortul.

— Doar cafea.

Cu o ridicare din umeri, chelnerița îi luă meniul laminat și plecă să transmită comanda. Simon se rezemă de speteaza tare a scaunului de plastic și se uită în jur. Veselka, un restaurant la intersecția dintre Ninth Street și Second Avenue, era unul dintre localurile sale preferate din Lower East Side — un vechi birt de cartier cu tapet în alb și negru, unde te lăsau să stai toată ziua, dacă îți comandai câte o cafea din

jumătate în jumătate de oră. Serveau, de asemenea, și ceea ce fusese odinioară meniul lui vegetarian preferat — colțunași și borș — dar zilele acelea se duseseră de mult.

Era jumătatea lui octombrie și tocmai împodobiseră localul pentru Halloween — o pancartă mobilă pe care scria TRICK OR BORSCHT!¹ și o imitație de vampir, decupat din carton, poreclit Conte Fursecula. Odinioară, Simon și Clary găsiseră amuzante decorațiile astea ieftine de sărbătoare, dar Conte, cu imitațiile lui de colți albi și capă neagră, nu i se mai părea lui Simon chiar atât de nostim.

Simon aruncă o privire spre fereastră. Era o noapte friguroasă și vântul împrăștia frunzele peste Second Avenue ca pe niște confetti aruncate cu pumnii. Pe stradă venea o fată — o fată într-un fulgarin strâns bine în talie, cu părul lung și negru fluturând în vânt. Oamenii întorceau capul după ea. Simon se mai uitase la fete ca ea și înainte, întrebându-se într-o doară unde s-or fi ducând, cu cine s-or fi întâlnind. Nu cu tipi ca el, de asta era conștient.

Numai că fata de acum chiar asta făcea. Clopoțelul de la ușa din față a restaurantului scoase clinchete vioaie, iar Isabelle Lightwood intră. Zâmbi când îl văzu pe Simon și se îndreptă către el, scoțându-și pardesiul și așezându-l pe spătarul unui scaun înainte de a se așeza. Pe sub pardesiu purta ceea ce Clary numea „toaletă tipic Isabelle”: o rochie strâmtă și scurtă de catifea, ciorapi-plasă și cizme. În carâmbul cizmei stângi avea vârât un pumnal pe care Simon știa că numai el îl putea vedea; altminteri, toți ochii din restaurant o priviră când luă loc și își scutură pletele pe spate. Indiferent ce ar fi purtat, Isabelle atrăgea atenția ca un foc de artificii.

Frumoasa Isabelle Lightwood. Când Simon o cunoscuse, își închi-puise că ea n-avea să-și piardă timpul cu un tip ca el. Ceea ce se dovedise în mare parte adevărat. Lui Isabelle îi plăceau băieții cu care părinții ei nu erau de acord, iar în universul ei asta se referea la repudiații din

¹ Formula de Halloween este *trick or treat*, asemănătoare cu „ne dați ori nu ne dați”, dar sugerând că în cazul refuzului de a le da colindătorilor dulciuri (*treat*), gazdei i se va juca o festă (*trick*); aici, *treat* e înlocuit glumeț cu *borscht* — borș.

Lumea de Jos — elfi, vârcolaci și vampiri. Faptul că ei doi se întâlneau regulat în ultimele vreo două luni îl uluia, cu toate că relația lor se limita la întâlniri ocazionale ca aceasta de acum. Și cu toate că nu putea să nu se întrebe dacă, în caz că el n-ar fi fost niciodată transformat în vampir și întreaga lui viață n-ar fi fost radical schimbată în clipa aceea, s-ar mai fi întâlnit totuși cu el?

Ea își dădu o șuviță de păr pe după ureche, zâmbind luminos.

— Arăți bine.

Simon aruncă o privire scurtă la reflexia lui în vitrina restaurantului. Influența lui Isabelle era evidentă în schimbarea înfățișării lui, de când începuseră să se întâlnească. Ea îl obligase să renunțe la hanoracele lui în favoarea jachetelor de piele și la teniși în favoarea ghetelor de designer. Care, în paranteză fie spus, costau trei sute de dolari pe-rechea. Încă mai purta tricourile sale caracteristice, cu inscripții — pe cel de acum scria EXISTENȚIALISTII O ARD DEGEABA —, dar jeansii lui nu mai aveau găuri în genunchi și buzunare rupte. De asemenea, își lăsase părul să crească, încât acum îi cădea în ochi și-i acoperea fruntea, deși mai mult de nevoie decât pentru Isabelle.

Clary făcuse bășcălie de noua lui înfățișare, însă la drept vorbind, ea găsea din cale-afară de amuzant totul despre viața amoroasă a lui Simon. Nu-i venea să creadă că el se întâlnea cu Isabelle la modul serios. Firește, nu-i venea să creadă nici că se întâlnea, la fel de serios, cu Maia Roberts, o prietenă de-a lor care se întâmpla să fie vârcolac. Și chiar i se părea de necrezut că Simon nu-i spusese încă nici una dintre ele despre cealaltă.

Simon nu știa prea bine cum se întâmplase. Maiei îi plăcea să vină pe la el pe acasă și să-i folosească Xbox-ul — n-aveau așa ceva la secția de poliție abandonată unde locuia haita de vârcolaci — și abia la a treia sau a patra vizită ea se aplecase și-l sărutase la plecare. El fusese încântat și o sunase pe Clary ca s-o întrebe dacă ar fi trebuit să-i spună lui Isabelle. „Lămurește-te ce e între tine și Isabelle”, îl îndemnase ea. „Apoi, spune-i.”

Ăsta se dovedise a fi un sfat prost. Trecuse o lună și încă nu știa sigur ce era între el și Isabelle, așa că nu-i spusese nimic. Și cu cât

trecea mai mult timp, cu atât mai nepotrivită devenea ideea de a-i spune ceva. Până acum, îi mersese așa. Isabelle și Maia nu erau prietene apropiate și rareori se vedeau una cu alta. Din nefericire pentru el, lucrurile aveau să se schimbe. Mama lui Clary și prietenul ei de o viață, Luke, aveau să se căsătorească peste câteva săptămâni și amândouă — și Isabelle, și Maia — erau invitate la nuntă, o perspectivă care lui Simon i se părea mult mai îngrozitoare decât ideea de a fi fugărit pe străzile New Yorkului de o gloată furioasă de vânători de vampiri.

— Deci, zise Isabelle, smulgându-l din reverie. De ce aici și nu la Taki? Acolo ți-ar fi servit sânge.

La vorbele ei, Simon sări ca ars. Isabelle era oricum, numai subtilă nu. Spre norocul lui, părea să nu fi auzit nimeni, nici măcar chelnerița, care se întoarse și trânti o ceașcă de cafea în fața lui Simon, o măsură scurt din ochi pe Izzy și plecă fără a-i lua și ei comanda.

— Îmi place aici, răspunse el. Aici obișnuiam să vin cu Clary, pe vremea când lua lecții la Tisch. Au un borș grozav și blinii — sunt ca niște colțunași dulci cu brânză —, plus că e deschis toată noaptea.

Isabelle, totuși, nu-l asculta. Se uita fix peste umărul lui.

— Ce e aia?

Simon îi urmări privirea.

— Ăla e Conte Fursecula.

— Conte *Fursecula*?

Simon ridică din umeri.

— E o decorațiune de Halloween. Conte Fursecula e pentru copii. Cum e și Conte Șocula sau Conte din *Sesame Street*.

Zâmbi văzându-i privirea pierdută.

— Știi. Ăla de-i învață pe copii să numere.

Isabelle clătină din cap.

— E o emisiune la televizor unde copiii sunt învățați să numere de un *vampir*?

— Ai fi înțeles dac-ai fi văzut-o, mormăi Simon.

— Există o bază mitologică pentru o astfel de născocire, zise Isabelle, alunecând în tonul didactic de vânător de umbre. Unele legende susțin că vampirii sunt obsedați de numărătoare și că, dacă verși

niște boabe de orez în fața lor, ei se simt obligați să se oprească din ce făceau și să le numere până la ultimul. Nu e nimic adevărat în asta, bineînțeles, nu mai mult decât e în treaba cu usturoiul. Iar vampirii n-au nici o legătură cu învățatul copiilor. Vampirii sunt înfricoșători.

— Mersi, zise Simon. E o glumă, Isabelle. El e Conte. Îi place să contorizeze. Știi. „Ce a mâncat Conte azi, copii? O prăjitură cu fulgi de ciocolată, *două* prăjituri cu fulgi de ciocolată, *trei* prăjituri cu fulgi de ciocolată...”

Pătrunse o pală de aer rece până la ei când ușa restaurantului se deschise, lăsând să intre un alt client. Isabelle se înfioră și întinse mâna după eșarfa ei de mătase neagră.

— Nu e realist.

— Și ce-ai vrea? „Ce a mâncat Conte azi, copii? O săteancă neajutorată, *două* sătence neajutorate, *trei* sătence neajutorate...”

— Sst!

Isabelle își înnodă eșarfa la gât și se aplecă în față, punându-și mâna pe încheietura lui Simon. Ochii ei mari și negri erau deodată însuflețiți, în modul în care se însuflețeau doar când ea fie vâna demoni, fie se gândea la vânătoarea de demoni.

— Uită-te acolo!

Simon îi urmări privirea. Doi bărbați stăteau lângă vitrina de sticlă în care erau expuse produsele de patiserie: prăjituri cu glazură groasă, platouri de cornulețe cu diverse umpluturi și specialități daneze cu cremă. Nici unul dintre ei nu părea interesat de mâncare, totuși. Amândoi erau scunzi și numai piele și os, atât de slabi, că pomeții le ieșeau din fețele străvezii, ascuțite ca niște pumnale. Amândoi aveau părul rar, cenușiu, și ochii cenușii decolorați, și purtau haine lungi până la podea, de culoarea ardeziei, strânse în talie cu centuri.

— Ei, întrebă Isabelle, ce bănuiești tu că sunt?

Simon aruncă o privire în direcția lor. Amândoi se uitară țintă la el, cu ochii lor lipsiți de gene ca niște găvane goale.

— Arată ca niște malefici pitici de peluză.

— Sunt subjuogați umani, șuieră Isabelle. Apartin unui vampir.

— „Apartin” în sensul de...?

Ea scoase un sunet de nerăbdare.

— Pe Înger, nu știi chiar nimic despre specia ta, nu-i așa? Măcar știi cum sunt făcuți vampirii?

— Păi, când o mămică vampir și un tătic vampir se iubesc foarte mult...

Isabelle se strâmbă la el.

— Bine, știi că vampirii *nu* au nevoie de sex ca să se reproducă, dar pariez că nu știi cum se petrec de fapt lucrurile.

— Ba știi, zise Simon. Eu îs vampir pentru că am băut niște sânge de la Raphael înainte de a muri. Băutul de sânge plus moarte egal vampir.

— Nu chiar, zise Isabelle. Tu ești vampir pentru că ai băut niște sânge de la Raphael și apoi ai fost mușcat de alți vampiri, *după care* ai murit. E obligatoriu să fii mușcat la un moment dat, în timpul procesului.

— De ce?

— Saliva vampirilor are... anumite proprietăți. Proprietăți de transformare.

— Îhh! făcu Simon.

— Nu te îhâi la mine. Tu ești ăla cu saliva magică. Vampirii îi țin pe oameni prin preajmă și se hrănesc din ei când duc lipsă de sânge — ca niște tonomate de gustări umblătoare, adăugă Izzy cu dezgust. Ai crede că sunt slăbiți fiindcă tot pierd sânge, dar saliva de vampir are de fapt proprietăți vindecătoare. Le crește numărul celulelor roșii din sânge, îi face mai puternici și mai sănătoși, îi face să trăiască mai mult. De aceea nu e împotriva Legii ca un vampir să se hrănească dintr-un om. Nu le face chiar rău. Binéînțeleș, din când în când, vampirul va decide că vrea mai mult de o gustare rapidă, vrea un rob — și atunci va începe să-i hrănească pe oamenii pe care i-a mușcat cu mici cantități de sânge de vampir, doar ca să-i păstreze docili, să-i țină legați de stăpânul lor. Subjugații își venerează stăpânii și adoră să-i slujească. Tot ce-și doresc e să fie aproape de ei. Așa cum a fost și cu tine când te-ai întors la Dumont. Ai fost atras înapoi de vampirul al cărui sânge l-ai consumat.

— Raphael, zise Simon, fără intonație. Nu simt o dorință arzătoare să fiu cu el, zilele astea, dă-mi voie să-ți spun.

— Nu, îţi trece când ai devenit vampir pe de-a întregul. Li se întâmplă numai subjuగాților care-și venerează „părinții” și nu pot să nu li se supună. Nu înțelegi? Când te-ai întors la Dumont, clanul lui Raphael te-a secăt de sânge, ai murit, iar după aceea ai devenit vampir. Dar dacă nu te secău, dacă ți-ar fi dat în schimb mai mult sânge de vampir, ai fi devenit, în cele din urmă, un subjugat.

— Toate astea sunt foarte interesante, zise Simon. Dar nu explică de ce se holbează ăștia la noi.

Isabelle se uită din nou spre cei doi.

— Se holbează la *tine*. Poate că stăpânul lor a murit și își caută un alt vampir căruia să-i aparțină. Ai putea avea animăluțe de companie, rânji ea.

— Sau, zise Simon, poate că sunt aici pentru cartofii fierți și prăjiți.

— Subjuగాții umani nu mănâncă mâncare. Trăiesc cu un amestec de sânge de vampir și sânge de animal. Asta îi ține într-o stare de suspensie animată. Nu sunt nemuritori, dar îmbătrânesc foarte încet.

— Din păcate, zise Simon, uitându-se la ei, nu-și pot păstra înfățișarea.

Isabelle se îndreaptă în scaun.

— Și vin încoace. Bănuiesc c-o să aflăm ce vor.

Subjuగాții umani se mișcau ca pe rotile. Nu păreau să pășească propriu-zis, ci mai curând alunecau fără nici un zgomot. Le trebui doar câteva secunde să traverseze restaurantul; până ajunseră lângă masa lui Simon, Isabelle își scosese din carâmbul cizmei pumnalul ascuțit ca un stilet. Îl puse pe masă, unde lucea în lumina neanelor din local. Era din argint greu, întunecat, cu niște cruci gravate cu foc pe ambele părți ale mânerului. Majoritatea armelor împotriva vampirilor păreau să aibă cruci pe ele, presupunând, gândi Simon, că majoritatea vampirilor erau creștini. Cine ar fi știut că frecventarea unei religii minoritare putea fi un lucru atât de avantajos?

— Așa este, zise Isabelle, când cei doi subjuగాți se opriră lângă masă, degetele ei fiind la numai câțiva centimetri de pumnal. Hei, voi doi, ia spuneți care-i treaba?

— Vânătorule de umbre, vorbi creatura din stânga șoptind șuierător. N-am știut că vei fi și tu amestecat în situația asta.

Isabelle își înălță o sprânceană delicată.

— Și care să fie problema?

Al doilea subjugat îndreptă un deget lung și cenușiu către Simon. Unghia avea vârful îngălbenit și ascuțit.

— Avem treabă cu Diurnul.

— Nu, n-aveți, zise Simon. Habar n-am cine sunteți. Nu v-am mai văzut niciodată.

— Eu sunt domnul Walker, spuse prima creatură. Lângă mine este domnul Archer. Noi îl slujim pe cel mai puternic vampir din New York City. Căpetenia celui mai mare clan din Manhattan.

— Raphael Santiago, zise Isabelle. În cazul ăsta, trebuie să știți că Simon nu face parte din nici un clan. El e agent independent.

Domnul Walker zâmbi vag.

— Stăpânul meu trăgea nădejde că situația asta ar fi putut să se schimbe.

Simon își încrucișă privirile cu Isabelle peste masă. Ea ridică din umeri.

— Nu ți-a spus ție Raphael că vrea să stai *departe* de clan?

— Poate că s-a răzgândit, sugeră Simon. Știi cum e el. Capricios. Nestatornic.

— N-am de unde să știu. Nu l-am mai văzut de atunci de când l-am amenințat că-l omor cu un candelabru. S-a ținut tare, totuși. N-a bătut în retragere.

— Fantastic, zise Simon.

Cei doi subjuogați se holbară la el. Ochii lor erau de o culoare pală, cenușiu-albicioasă, ca zăpada murdară.

— Dacă Raphael mă vrea în clan, e pentru că dorește ceva de la mine. Ați putea să-mi spuneți direct ce anume.

— Nu suntem informați despre planurile stăpânului nostru, spuse domnul Archer pe un ton arogant.

— Atunci nu ține, zise Simon. N-o să merg.

— Dacă nu vrei să vii cu noi, suntem autorizați să folosim forța ca să te aducem.

Pumnalul păru să sară singur în mâna lui Isabelle sau, cel puțin, ea nu păru să se miște, și totuși îl avea în mână. Îl răsuci ușor.

— Eu n-aș face asta, în locul vostru.

Domnul Archer își dezveli dinții la ea.

— De când au devenit copiii Îngerului bodyguardzi pentru repudiații vagabonzi? Aș fi crezut că tu ești mai presus de îndeletniciri dintr-astea, Isabelle Lightwood.

— Nu sunt bodyguardul lui, zise Isabelle. Sunt *iubita* lui. Ceea ce-mi dă dreptul să vă snopesc, dacă îl supărați. Așa stau lucrurile.

Iubită? Simon era destul de surprins ca să se uite la ea buimăcit, dar ea îi privea țintă pe cei doi subjuțați, cu ochii săi negri scăpărând de mânie. Pe de-o parte, el nu-și amintea ca Isabelle să se fi descris vreodată până atunci ca iubita lui. Iar pe de altă parte, era simptomatic pentru cât de ciudată devenise viața lui faptul că *asta* era lucrul care îl șocase cel mai tare în seara aceea și nu că tocmai fusese convocat la o întâlnire de către cel mai puternic vampir din New York.

— Stăpânul meu, zise domnul Walker, pe ceea ce-și închipuia probabil că ar fi un ton împăciuitoar, vrea să-i facă o propunere Diurnului...

— Numele lui e Simon. Simon Lewis.

— Domnului Lewis. Vă pot încredința că domnul Lewis va descoperi că e cel mai bine dacă ne va însoți de bunăvoie să-l asculte pe stăpânul meu. Jur pe onoarea stăpânului meu că nu ți se va întâmpla nici un rău, Diurnule, și că dacă o să vrei să refuzi oferta stăpânului meu, vei fi liber s-o faci.

„Stăpânul meu, stăpânul meu.” Domnul Walker rostea cuvintele astea cu un amestec de adorație și de teamă respectuoasă. Simon se cutremură puțin lăuntric. Cât de cumplit era să fii legat de altcineva și să nu ai, în realitate, nici un pic de voință proprie!

Isabelle clătină din cap; mimă „nu” către Simon. „Probabil că are dreptate”, gândi el. Isabelle era un excelent vânător de umbre. Începuse prin a vâna demoni și repudiați care încălcau legea — vampiri hoinari,

magicieni practicanți de magie neagră, vârcolaci care își făceau de cap și mâncau pe cineva — de când împlinise doisprezece ani și era probabil mai bună la ceea ce făcea decât oricare alți vânători de umbre la vârsta ei, cu excepția fratelui său, Jace. Și a lui Sebastian, gândi Simon, care fusese mai bun decât ei doi laolaltă. Dar murise.

— Bine, zise el, o să merg.

Isabelle făcu ochii mari.

— Simon!

Ambii subjuțați își frecară palmele, ca băieții răi dintr-o bandă desenată. De fapt, nu gestul în sine era atât de înfricoșător, ci faptul că îl făcuseră exact în același moment și în același fel, de parcă ar fi fost niște marionete de ale căror sfori se trăsese simultan.

— Excelent, zise domnul Archer.

Isabelle trânti cu zgomot pumnul pe masă și se aplecă, strălucitorul ei păr negru măturând tăblia mesei.

— Simon, zise ea într-o șoptă imperioasă, nu fi prost! N-are nici un rost să te duci cu ei. Iar Raphael e un ticălos.

— Raphael e o căpetenie de vampiri, zise Simon. Sângele lui m-a făcut pe mine vampir. El e... șeful meu sau cum îi zice?

— Părintele, creatorul, făptașul — sunt milioane de nume pentru ceea ce a făcut, zise Isabelle, zăpăcită. Și poate că sângele lui te-a făcut pe tine vampir. Dar nu te-a făcut *Diurn*.

Ochii ei se pironiră într-ai lui, peste masă. *Jace te-a făcut Diurn*. Dar asta n-ar fi spus-o niciodată cu voce tare; doar câțiva dintre ei cunoșteau adevărul, întreaga poveste din spatele a ceea ce era Jace și ceea ce, din cauza asta, era și Simon.

— Nu trebuie să faci ce spune el.

— Bineînțeles că nu, zise Simon, coborându-și vocea. Dar dacă refuz să mă duc, crezi că Raphael o s-o lase baltă? Niciicum. Țștia vor continua să vină după mine.

Se uită pe furiș la subjuțați; arătau de parcă l-ar fi aprobat, deși poate că doar i se părea.

— Or să mă sâcăie urmându-mă peste tot. Când sunt pe-afară, la școală, acasă la Clary...

— Şi ce? Clary nu se poate descurca? Isabelle îşi ridică mâinile. Bine. Dar măcar lasă-mă să vin cu tine.

— În nici un caz, interveni domnul Archer. Nu e o chestiune care să-i privească pe vânătorii de umbră. Asta e treaba Copiilor Noapţii.

— N-o să...

— Legea ne dă dreptul să ne conducem treburile discret, zise domnul Walker, băţos. Între cei din neamul nostru.

Simon se uită la ei.

— Ne lăsaţi puţin singuri, vă rog? zise el. Vreau să vorbesc cu Isabelle.

Urmă un moment de tăcere. În jurul lor, viaţa din restaurant îşi continua mersul. În local începuse aglomeraţia de noapte, de după ieşirea de la cinematograful din capătul străzii, iar chelneriţele treceau grăbite printre mese, cu platourile aburinde pentru clienţi; cuplurile râdeau şi vorbeau fără griji la mesele alăturate; bucătarii strigau comenzile de la unul la altul, prin spatele tejghelei. Nimeni nu se uita la ei sau nu-şi dădea seama că s-ar fi petrecut ceva ciudat. Simon se obişnuise între timp cu iluzia magică, dar nu se putea opri, câteodată, când era cu Isabelle, să se simtă de parc-ar fi fost prins într-o cuşcă cu pereţi de sticlă, rupt de restul lumii şi de cursul zilnic al treburilor ei.

— Prea bine, zise domnul Walker, făcând un pas înapoi. Dar stăpânului meu nu-i place să fie făcut s-aştepte.

Se retraseră lângă uşa, aparent neafecţaţi de suflul de aer rece ori de câte ori cineva intra sau ieşea, încremenind acolo ca statuile. Simon se întoarse spre Isabelle.

— N-or să-mi facă nimic. Nu-mi *pot* face nici un rău. Raphael ştie totul despre... — arată stingherit spre fruntea lui — asta.

Isabelle întinse mâna peste masă şi-i dădu bretonul la o parte, cu un gest mai degrabă lipsit de orice emoţie decât tandru. Era încruntată. Simon se uitase şi el la Pecete, de nenumărate ori, în oglindă, şi ştia bine cum arăta. Ca şi când ar fi luat cineva o pensulă subţire şi i-ar fi desenat un model simplu pe frunte, chiar deasupra ochilor, la mijloc. Forma desenului părea să se schimbe, uneori, ca imaginile mişcătoare create de nori, dar era întotdeauna clar, negru şi cumva ameninţător la vedere, ca un avertisment scris în altă limbă.

— Chiar... funcționează? șopti ea.

— Raphael crede că da, răspunse Simon. Și eu n-am nici un motiv să cred că nu.

O luă de încheietură și îi îndepărtă mâna de pe fața lui.

— O să fie bine, Isabelle.

Ea oftă.

— Toate simțurile mele îmi spun că nu e o idee bună.

Simon îi strânse mâna.

— Ei, haide. Ești și tu curioasă să știi ce vrea Raphael, nu-i așa?

Isabelle îi mângâie mâna și se lăsă înapoi în scaun.

— Să-mi povestești când te întorci. Să mă suni pe mine *prima*.

— Așa fac.

Simon se ridică, încheindu-se la jachetă.

— Și fă-mi un serviciu, vrei? Două servicii, de fapt.

Ea se uită la el, cu amuzament reținut.

— Care?

— Clary a zis c-o să se antreneze la Institut, în seara asta. Dacă o întâlnești, nu-i spune unde m-am dus. Și-ar face griji fără rost.

Isabelle își dădu ochii peste cap.

— Okay, bine. Și-al doilea serviciu?

Simon se aplecă și o sărută pe obraz.

— Ia-ți o porție de borș, înainte să pleci. E fantastic!

Domnul Walker și domnul Archer nu erau cei mai vorbăreți dintre însoțitori. Îl conduseră pe Simon în tăcere pe străzile din Lower East Side, ținându-se la câțiva pași înaintea lui, cu mersul lor ciudat, alunecător. Se făcuse târziu, dar trotuarele orașului erau pline de oameni — ieșind de la tura de noapte, grăbindu-se acasă la cină, cu capetele plecate, gulerele ridicate împotriva vântului tăios și rece. În Piața St. Mark erau înșiruite măsuțe pliante, unde se vindea orice, de la ciorapi ieftini și schițe în creion ale New Yorkului și până la bețișoare parfumate de santal. Frunzele se rostogoleau zgomotos pe caldarâm, ca niște oase uscate. Mirosea a fum de eșapament amestecat cu cel de lemn de santal și, insinuat printre ele, mirosul ființelor omenești — piele și sânge.

Lui Simon i se strânse stomacul. Încerca să țină la îndemână destule sticle cu sânge de animale în camera lui — avea acum un frigider mic în spatele şifonierului, unde mama lui să nu dea cu ochii de el — ca să-l împiedice să i se facă vreodată foame. Sângele era greţos. El crezuse că se va obișnui, că va începe chiar să tânjească după el, dar cu toate că-i alunga chinurile foamei, nu-i făcea nici pe departe aceeași plăcere cât îi făcuse odată ciocolata sau *burrito*-urile vegetariene ori înghețata de cafea. Rămăsese sânge.

Dar să fie flămând era mai rău. Să fie flămând însemna că putea adulmeca mirosuri pe care n-ar fi vrut să le simtă — sarea pe piele; mirosul dulce, răscopt, de sânge ieșind prin porii străinilor. Asta îl făcea să se simtă înfometat și dat peste cap și cu totul anormal. Băgându-și capul între umeri, își îndesă pumnii în buzunarele jachetei și încercă să respire pe gură.

Cotiră la dreapta pe Third Avenue și se opriră în fața unui restaurant pe a cărui firmă scria CLOISTER CAFÉ. GRĂDINA DESCHISĂ TOT TIMPUL ANULUI. Simon se uită la firmă clipind nedumerit.

— Ce căutăm aici?

— Țsta e locul de întâlnire pe care l-a ales stăpânul nostru, răspunse domnul Walker pe un ton neutru.

— Hm! Simon era nedumerit. Aș fi crezut că stilul lui Raphael este... știți voi... să aranjeze întâlniri pe acoperișul unei catedrale nesfințite sau în adâncul vreunei cripte pline de oase. Nu mi s-a părut niciodată tipul care-ar prefera restaurante ultraelegante.

Ambii subjuțați se uitară lung la el.

— E vreo problemă, Diurnule? îl întrebă, în cele din urmă, domnul Archer.

Simon se simți oarecum certat.

— Nu. Nici o problemă.

Interiorul restaurantului era întunecos, cu un bar cu teighea de marmură de-a lungul unui perete. Nici un chelner sau ospătar nu se apropie de ei când își croiră drum prin sala mare către o ușă din fund, iar apoi, dincolo de ea, în grădină.

Multe restaurante newyorkeze au grădini cu terase; foarte puține erau deschise în acest moment al anului. Era de fapt o curte, între mai multe clădiri. Pe ziduri erau picturi murale *trompe l'oeil*, înfățișând grădini italiene pline de flori. Copacii, ale căror frunze deveniseră aurii și arămii odată cu toamna, erau împodobiiți cu șiraguri de beculețe albe, iar lampioanele cu becuri infraroșii dintre mese răspândeau o lumină roșiatică. O mică fântână susura plăcut în mijlocul curții.

O singură masă era ocupată, și nu de către Raphael. O femeie zveltă, cu o pălărie cu boruri mari, stătea la o masă de lângă perete. În timp ce Simon privea nedumerit, ea ridică o mână și o flutură spre el. El se întoarse să se uite înapoi; bineînțeles, nu era nimeni. Walker și Archer se urniră din nou; uluit, Simon îi urmă, traversând curtea și oprindu-se la câțiva pași de masa la care stătea femeia.

Walker făcu o plecăciune adâncă.

— Stăpână, zise el.

Femeia zâmbi.

— Walker, răspunse ea, și Archer. Foarte bine. Vă mulțumesc că mi l-ați adus pe Simon.

— Stați puțin. Simon se uită de la femeie la cei doi subjugăți și înapoi. Tu nu ești Raphael.

— Vai de mine, nu!

Femeia își scoase pălăria. O avalanșă de păr blond-argintiu, strălucitor în luminile de Crăciun, i se revărsă pe umeri. Fața îi era netedă, albă și ovală, foarte frumoasă, dominată de doi ochi enormi, de un verde-pal. Purta mănuși lungi, negre, o bluză neagră de mătase și o fustă conică, iar în jurul gâtului avea o eșarfă neagră. Era imposibil să spui ce vârstă avea — sau cel puțin ce vârstă o fi avut când fusese Preschimbată în vampir.

— Eu sunt Camille Belcourt. Încântată să te cunosc.

Îi întinse o mână înmănușată.

— Mi s-a spus că-l voi întâlni pe Raphael Santiago, zise Simon, fără să întindă și el mâna. Lucrezi pentru el?

Camille Belcourt râse ca un susur cristalin de fântână.

— De bună seamă că nu! Deși odinioară el a lucrat pentru mine.

Şi Simon îşi aminti. „Credeam că şeful vampirilor e altcineva”, îi spusese el lui Raphael odată, în Idris, şi i se părea că trecuse o veşnicie de atunci.

„Camille nu s-a întors încă la noi”, îi răspunsese Raphael. „Eu conduc în locul ei.”

— Tu eşti căpetenia vampirilor, zise Simon. A clanului din Manhattan. Se întoarse apoi către subjugaţi.

— M-aţi păcălit. Mi-aţi spus că o să mă întâlnesc cu Raphael.

— Am spus că te vei întâlni cu stăpânul nostru, zise domnul Walker.

Ochii lui erau atât de distanţi şi de goi, atât de pustii, încât Simon se întrebă dacă avuseseră într-adevăr intenţia să-l înşele sau dacă erau pur şi simplu programaţi, ca roboţii, să repete tot ce le spusese stăpâna lor să spună şi nu puteau fi suspectaţi de abateri de la scenariu.

— Şi e aici.

— Într-adevăr. Camille le aruncă un zâmbet scurt, strălucitor, subjugaţilor săi. Vă rog să ne lăsaţi singuri, Walker, Archer. Trebuie să vorbesc cu Simon între patru ochi.

Era ceva în modul în care rostise — atât numele lui cât şi *între patru ochi* — care semăna cu o dezmiardare tainică.

Subjugaţii se înclinară şi se retraseră. Când domnul Archer se întoarse să plece, Simon îi zări semnul de pe gât, o vânătaie întunecată, atât de neagră că părea pictată, cu două pete şi mai închise la culoare înăuntrul ei. Punctele mai închise erau găurile din carne, cu marginile uscate, ferfeniţite. Simon se simţi străbătut de un fior.

— Te rog, îl pofti Camille, bătând uşurel cu palma scaunul de lângă ea. Ia loc. Vrei nişte vin?

Simon se așează, inconfortabil, pe marginea tare a scaunului de metal.

— Nu beau.

— Desigur, zise ea, plină de înţelegere. Eşti abia un novice, nu-i așa? Nu-ţi face prea multe griji. Cu timpul o să te înveţi să consumi vin şi alte băuturi. Unii dintre cei mai vechi din specia noastră pot consuma şi mâncare de-a oamenilor, cu doar câteva efecte adverse.

Câteva efecte adverse? Lui Simon nu-i plăcea cum suna asta.

— O să dureze mult? întrebă el, uitându-se expres în jos, la telefonul său mobil, care îi spunea că era trecut de zece jumătate. Trebuie să ajung acasă.

Camille luă o înghițitură de vin din paharul ei.

— Trebuie? Și de ce, mă rog?

Pentru că mă așteaptă mama. Okay, în nici un caz femeia asta n-avea nevoie să știe amănuntul ăsta.

— Mi-ai întrerupt o întâlnire cu iubita, zise el. Mă întrebam ce putea fi atât de important.

— Încă mai locuiești cu mama ta, nu? zise ea, punând paharul jos. Cam ciudat, nu crezi, un vampir puternic ca tine să refuze să plece de-acasă, să se alăture unui clan?

— Deci mi-ai întrerupt întâlnirea ca să râzi de mine fiindcă încă mai locuiesc cu părinții. N-ai fi putut face asta într-o noapte când n-aveam întâlnire? Asta înseamnă majoritatea nopților, în caz că ești curioasă.

— Nu râd de tine, Simon. Își trecu limba peste buza de jos de parcă ar fi gustat vinul pe care tocmai îl băuse. Vreau să știi de ce n-ai intrat în clanul lui Raphael.

Care e totuna cu clanul tău, nu-i așa?

— Am avut puternica senzație că el nu voia să fac parte din clanul lui, zise Simon. Mi-a dat de înțeles că mă va lăsa în pace, dacă și eu îl las în pace. Așa că am plecat și l-am lăsat.

— *Serios!*

Ochii ei verzi scăpărară.

— N-am vrut niciodată să fiu vampir, zise Simon, pe jumătate mirat că îi mărturisea asta unei femei străine. Mi-am dorit o viață normală. Când am aflat că sunt Diurn, m-am gândit că aș putea avea una. Sau, cel puțin, una aproximativ normală. Pot să mă duc la școală, pot să locuiesc acasă, pot să-mi văd mama și sora...

— Câtă vreme nu mănânci niciodată în fața lor, zise Camille. Câtă vreme îți ascunzi nevoia de sânge. Nu te-ai hrănit niciodată cu sângele unui om viu, nu-i așa? Doar sânge la pungă. Rânced. De animal.

Strâmbă din nas.